

**KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU KLADNO
NOVINY STOLETÉ POKROKOVÉ TRADICE**

1.máj 1890 – 1.máj 2020

Byly a jsou různé oslavy 1.máje. O té první v Praze, psal již Jan Neruda a my všichni dříve narození, tento fejeton dobře známe ze školy. Nyní se již o něm děti neučí. Ale i na Kladně se slavil 1.máj 1890. Kladenské dělnictvo uspořádalo **májovou slavnost v lesíku Hvězda**, v prostoru nynějšího Sletišť. Taková společná oslava se vůbec nelíbila okresnímu hejtmanovi, takže ji Vyhláškou pro rok 1891 raději zakázal.

Vyhlášení.

Část dělnictva obmyslí také letos v den 1. května o své moci práci zastaviti, aby den tento jako svátek oslavila.

Počínání takové však jest proti zákonu.

Neboť všeliké svémocné zastavení práce jest zákonem zakázáno a podléhá trestu.

Dělnictvo upozorňuje se tudíž k tomu, že každý bude musiti sám sobě připisovati následky nezákonného jednání takového.

Jako každé jiné doby, jsou také v den 1. května všeliké demonstrativní průvody nedovoleny, a budou pro vše, co toho dne veřejně uspořádáno bude, nezkráceně platiti stávající ustanovení zákonná o právu spolčovacím a shromažďovacím.

Dělnictvo se tudíž co nejdůrazněji napomíná, aby přesně zachovalo ustanovení zákonů, a varuje se před všelikým počínáním nezakonným.

V Smíchově, dne 24. dubna 1891.

O. k. okr. hejtmán:
Pietrzikowski.

1. květen 1891

Po vzniku samostatné republiky byl významný 1.máj 1920, kdy kladenská pracující, zklamání vývojem v nové republice, složili **slavnostní Přísahu věrnosti ruské revoluci a III.internacionále**. Jejho historického II.kongresu v létě 1920 v Moskvě, se zúčastnil též Antonín Zápotocký. Tam byly vytyčeny úkoly – cesta k diktatuře proletariátu a vytváření jednotných komunistických stran v jednotlivých zemích. Tehdy se A.Zápotocký osobně setkal s V.I.Leninem, který se velmi zajímal o Rudé Kladno. A.Zápotocký se tehdy v bolševickém Rusku setkal i se členy Československé komunistické strany na Rusi.

Antonín Zápotocký mezi ř. rudoarmějci při své návštěvě Sovětského Ruska v r. 1920.

Od 30.let se politika KSČ (vzniklé v roce 1921) orientovala důrazně na obranu republiky proti fašismu a na vytvoření široké jednotné lidové fronty. Tomu odpovídala i témata 1.máje. např. v roce 1936 bylo heslo **Jednotně s komunisty za chléb a mír, proti fašismu a za socialismus!** V roce 1938 šlo již o lidovou frontu. **Lidová fronta dá republice bezpečnost a mír; národům rovnoprávnost; lidu chléb, práci, půdu a svobodu!** Na závěr mohutné 1.májové manifestace kladenských komunistů i ostatních složek, na náměstí v Kladně před radnicí, **promluvil Jan Šverma**. Zde se spojily všechny demokratické síly Kladenska k obraně republiky, její jednoty a celistvosti. A vime všichni, jak to pokračovalo – Mnichovská zrada, zabránění českého pohraničí a následně od 15.března 1939 šest dlouhých a bolestných let v Protektorátu Čechy a Morava.

Po osvobození naší vlasti se konaly 1.máje jako celorepublikové oslavy Svátku práce – až do roku 1989. Od roku 1990 zůstaly 1.máje prakticky jen zásluhou komunistů. Ti je organizovali vždy, samozřejmě i u nás na Kladně. I některé politické strany si na 1.Máj vzpomněly – ČSSD a kupodivu i ODS (samozřejmě v jiném pojetí).

Zde na Kladně se nekonalo májové shromáždění na veřejnosti jen v roce , kdy se rekonstruovalo Sitenké náměstí. Tehdy jsme nenašli vhodné prostory pro venkovní akci, tak jsme udělali **Předmájovou veselici** – ale nebylo to ono. **Loňský 1.máj** jsme organizovali jako „**svátek mláďi**“. Zapojili jsme do příprav a vlastní akce mladou generaci – a vyšlo to!

Letos jsme připravovali **předvolební 1.máj jako „ženský“**. S hlavními projevy měly vystoupit, **kandidátka do Senátu P ČR Míla Vostrá a okresní jednička pro krajské volby** (na kandidátní listině je na krásném 3.místě) **Laďka Šimková**. Další ženy a děvčata měly své úkoly při akci. Ale – **zasáhla „vyšší moc“ – koronavirus!** Chod společnosti se zpomalil a uzavřel se do přísného soukromí. Zavřely se školy, obchody i restaurace a četné podniky začaly propouštět zaměstnance. Doma rodiče se učí s dětmi a začínají si vážit učitelů, řada osamělých, zejména starších lidí podléhá depresím a někde jsou narušeny i partnerské vztahy - to vše jsou vedlejší důsledky pandemie. Hrozba rozšíření nákazy byla a je všudepřítomná. Skončily všechny akce i shromažďování více osob. Tak **skončily i přípravy na veřejný 1.máj. Je nám to líto, šlo o jubilejní, ale zdraví lidí je přednější.**

EV

75.výročí skončení II.světové války a osvobození ČSR

Motto: „**Československý lid je povinen uchovat v památce oběti sovětského lidu za svobodu. Mládeži připomínejme, jak lehce jsme svobodu ztratili a jak těžko se dobývala zpět.**“ **Generál Ludvík Svoboda**

I přípravy na toto významné výročí ochromil koronavirus. Bezpečnostní opatření kolem pandemie umožnila dokonce radnici Prahy 6 rychlé odklizení sochy maršála Koněva, přý bude jinde na „důstojném“ místě. Většina soudných lidí toto odsuzuje, a to zejména, když hlavní tíhu za osvobození, nejen naší vlasti, od německého fašismu, nesl SSSR – jeho Rudá armáda.

Jak tomu bylo na jaře 1945 na Kladensku? Už od počátku roku bylo jasné, že porážka nacistického Německa bude co nejdříve. Bylo třeba se na ni připravit, ale nacistická moc byla ještě silná. Silil protifašistický odboj i přes značné oběti Kladeňáků. Existovala řada ilegálních odbojových skupin.

Do protinacistického odboje se aktivně zapojovali i mladí. V okolí Prahy a na Kladensku působila ilegální organizace „**Předvoj**“, v čele s Václavem Peškem. Naďa Švejcarová udržovala kontakt na svoji babičku, **bývalou komunistickou senátorku Rozálii Hajnikovou z Motyčína** (Švermov), která přes vysoký věk, nemoc a dohled gestapa, účinně pomáhala mladým v ilegální činnosti. Při rozsáhlém zatýkání na Berounsku a Kladensku byla v předjaří 1945, spolu se 150 mladými z Předvoje rovněž zatčena (za dobu okupace již potřeť). V.Pešek byl rovnou na gestapu ubit a ostatní převezeni do Terezína do Malé pevnosti, kde čekali na popravu, která byla stanovena na 5.května na 16 hodinu. Popraveno ten den bylo na popravišti v Malé pevnosti 52 mladých lidí z Předvoje. Ostatním přišla záchrana opravdu v poslední chvíli, protože dorazil Mezinárodní Červený kříž a nezadržitelně se blížila Rudá armáda. Tak se zachránila Rozálie Hajniková, její vnučka i další mladí odbojář.

My, kladenská komunisté, každoročně pokládáme květiny k pomníčku na popravišti, na památku popravených i jako poděkování za ušetřené životy.

Nyní některým občanům Kladna prý **velice vadí pamětní deska Rozálie Hajnikové** ve Švermově a touží po jejím odstranění. Komu vadí žena, která celý svůj život věnovala boji za práva prostých občanů a neváhala ani ohrozit svůj život i své rodiny?!

V dubnu 1945 vše již nasvědčovalo tomu, že se blíží konec války. V kladenských závodech gestapo zatýkalo jen pro pouhé podezření z nepřátelství k Německu. Po celých hutích i dolech se šířily cyklostylované letáky, které gestapo obzvláště dráždily. Vedení ilegální KSČ rozhodlo letákové akce přerušit a soustředit se na přípravu ozbrojeného povstání, převzetí závodů do českých rukou a zřízení revolučních národních výborů. Navazovalo spojení i s partyzánskými skupinami v lánských a chýňavských lesích, aby jim pak v tomto pomohly. 17.dubna bombardovala americká letadla B24 Liberátor kladenské vlakové nádraží (stopy v blízkém lese jsou znatelné dodnes), okolní část Výhybky a autobusové garáže. Jak se blížila fronta, kladenská Němci začali prchat na západ.

Na schůzce 1.května ilegální vedení odboje KSČ vydalo konkrétní pokyny k revolučnímu převzetí hutí. Mezi dělníky i občany panovalo vzrušení a napětí, začali strhávat německé nápisy v závodech, městech i nádražích. Před půlnocí 4.května ozbrojení hutníci vnikli do trátnic Poldi, odzbrojili strážě tzv.werkschutzu a obsadili všechny vrátnice a klíčové objekty. Německý řídicí personál byl vyzván, aby opustil závod. Nad Poldi i nad Pražsko-železnižskou společností byly vyvěšeny rudé prapory.

Brzy ráno 5.května byla **zabrána budova gestapa**. Tak začalo **květnové povstání na Kladně i celém Kladensku**. Byl ustaven 39 členný **Revoluční národní výbor**, v čele s MUDr.Vladimírem Smutným, dalšími členy byli zejména občané, kteří se podíleli na protifašistickém odboji. Mezi nimi byl např.V.Šmolcnp, který vedl ilegální skupinu v Poldi, která se od roku 1944 se silně aktivizovala, podílela se na letákových akcích a připravovala se na ozbrojené převzetí závodu – také se na něm pak aktivně podílela. **Komunistický odboj zastupoval Jan Šedivý, aktivista SVOBODY** před i po okupaci, který pracoval spolu s **Aloisem Pěničnou a Vladimírem Jermanem v krajském ilegálním výboru KSČ**. Dalším komunistou byl **Antonín Švandrlík**, jehož odbojová skupina měla kontakty na skupinu mladých Předvoj. Před zatčením ho zachránil MUDr.Švestka, protože ho hospitalizoval s podezřením na infekci tyfu. Po osvobození byl redaktorem SVOBODY a krajské mutace Rudého práva.

Zpráva o vypuknutí povstání v Praze přinesla i nové úkoly. V Poldi se montovaly ruční zbraně dovezené z jiných závodů. V mechanických provozech k nim zrychleně zhotovovali chybějící díly. Připravoval se obzavový materiál a potraviny. Přeprava materiálu a dobrovolníků pro Prahu se vedla přes Motol, protože cesta přes Buštěhrad a Ruzyň byla pod kontrolou Němců.

75.výročí skončení II.světové války a osvobození ČSR

Dokončení ze s.1

Mezitím z různých míst okresu docházely zprávy o incidentech s Němci. Byla hlášena jejich odzbrojování, vyhazování trati do povětří a byly přiváženy další zbraně. Na kladenském nádraží **studenti, ze vzniklého útvaru Československá technická nouzová pomoc**, odlákali stráže u dvou muničních vozů a dokonale je vybrali. Tento útvar sídlil v Sokolovně, byli v něm absolventi kladenských středních škol, totálně nasazení v ocelárnách i dolech, ale i studenti nejvyšších ročníků a někteří jejich učitelé, bývalí vojáci a další. Měli i svého zbrojíře, který dával do pořádku zbraně. Přišel mezi ně i populární **kladenský fotbalista František Kloz**. Ten vedl skupinu do Hříškova, kde byl muniční sklad, aby získali pro Kladno a Prahu zbraně. Byl však raněn do nohy, dostal snět a posléze tomuto zranění v lounské nemocnici podlehl.

Rudá armáda se blížila. V noci z 8. na 9.května se občané Brandýska dočkali Rudé armády, mířící do Prahy. Na Rovinách však došlo k ostrému boji mezi automobilovou kolonou Němců, kteří chtěli prorazit na západ a ruskými tanky. Němci nakonec kapitulovali. Skončilo největší ozbrojené střetnutí na našem okrese. Kolona ruských tanků pokračovala dále ku Praze.

V Kladně se objevily ruské tanky a bojové vozy 9.května dopolena a i přes vítání nadšenými občany, mířily dále na pomoc Praze.

První jednotky Rudé armády přijely do Kladna 12.května, Velitel, gardový plk. Chmylov a jeho družina byli uvítáni na radnici Národním výborem. Tlumočila soudruška Marie Kotelenská. **Na radnici byl sepsán pamětní akt!**

My, komunisté, na naše osvoboditele nezapomínáme a snažíme se historickou pravdu předávat mladším generacím. I letos v „době koronavirové“ přijdeme ke hrobům a pomníkům (byť max. ve dvojicích) a položíme tam květiny, jako výraz úcty a poděkování.

„Vám poděkování a lásku k vám...“

Eva Vlčková, předsedkyně OV KSČM Kladno

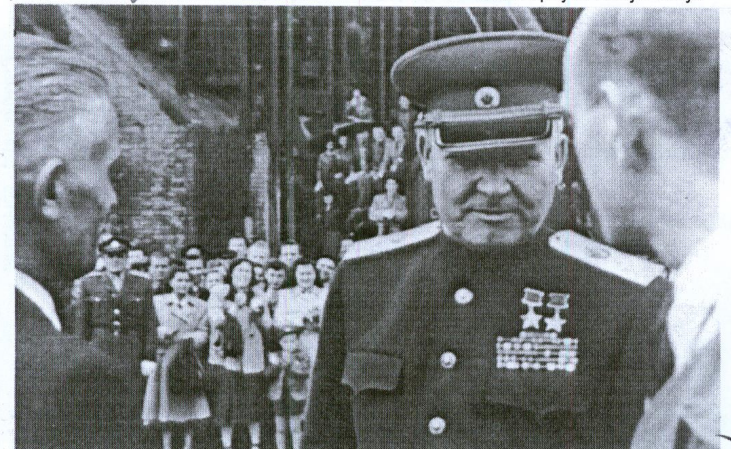
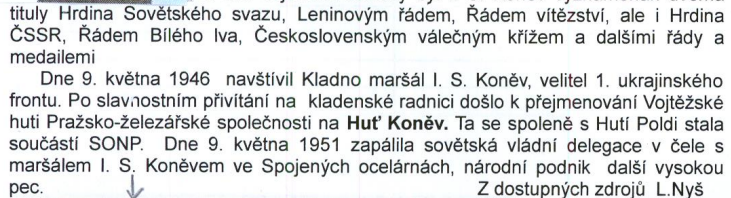
Ivan Stěpanovič Koněv

Ivan Stěpanovič Koněv byl sovětský vojevůdce, hrdina SSSR a hrdina ČSSR. V průběhu druhé světové války velel vojskům Rudé armády na východní frontě, která osvobodila od okupace německými nacisty velkou část východní Evropy. Také se podílel na karpatsko-dukelské operaci v roce 1944, na osvobození německého koncentračního tábora Osvětim. Měl významný podíl na obchvatné viselsko-oderské operaci, kde padlo na 295 000 německých vojáků a dalších 175 000 jich bylo zajato za proporcí mnohem menších sovětských ztrát. Ze severu se do Čech chystal 1. ukrajinský front maršála Koněva. Ten se účastnil berlínské ofenzivy a byl příliš na severu, musel se tedy rychle přesunout na jih do Saska a odtud dále do českého vnitrozemí. Už 8. května byly dobyty Drážďany, téhož dne Koněvova vojska překročila československé hranice z roku 1938 a osvobodila Duchcov a Teplice. V pražské ofenzivě pak osvobodila severní, střední a východní Čechy a jako první spojenecká armáda se dostala v květnu 1945 do Prahy, kde vypuklo 5. května povstání. Před dalším postupem informoval Koněv rádiem jednotky armád Mitte o podrobnostech kapitulace a žádal je, aby se vzdaly. Na splnění podmínek bezpodmínečné kapitulace jim dal tři hodiny. Odpověď nedostal. Zahájil tedy mohutnou dělostřeleckou palbu a vydal všem armádám svého frontu rozkaz k rychlému postupu na Prahu. Nejrychleji postupovaly jednotky 3. a 4. gardové tankové armády. 9.května 1945 v časných ranních hodinách vjely do Prahy první sovětské tanky 1. ukrajinského frontu maršála Koněva. Začaly střety mezi jednotkami Rudé armády a poslední části německých vojsk, kterým se nepodařilo z Prahy uniknout, z nichž velkou část tvořily části 2. SS-Panzer Division "Das Reich a 44. Waffen-SS Panzergrenadier Division Wallenstein. V průběhu maďarského povstání na podzim 1956, během něhož mj. ozbrojenci zabili několik stovek sovětských vojáků a důstojníků s rodinami, byl pověřen velením a povstání potlačil. Dne 9. května 1980 u příležitosti 35. výročí osvobození byla na náměstí Interbrigády v Praze 6. instalována socha Ivana Stěpanoviče Koněva. Měla symbolicky vyjádřit dík vojákům Rudé armády, ale i ostatním příslušníkům spojeneckých armád a všem, kteří se podíleli na porážce nacistického Německa. Odstranění této sochy je nejen neúcta k padlým ve druhé světové válce, ale i neúcta k tvůrci sochy.

Za své vojenské zásluhy byl I. S. Koněv vyznamenán dvěma tituly Hrdina Sovětského svazu, Leninovým řádem, Řádem vítězství, ale i Hrdina ČSSR, Řádem Bílého lva, Československým válečným křížem a dalšími řády a medailami

Dne 9. května 1946 navštívil Kladno maršál I. S. Koněv, velitel 1. ukrajinského frontu. Po slavnostním přivítání na kladenské radnici došlo k přejmenování Vojtěžské huti Pražsko-železářské společnosti na **Hut' Koněv**. Ta se spoleně s Hutí Poldi stala součástí SONP. Dne 9. května 1951 zapálila sovětská vládní delegace v čele s maršálem I. S. Koněvem ve Spojených ocelárnách, národní podnik další vysokou pec.

Z dostupných zdrojů L.Nyš

Zlých stínů

V Praze, našem hlavním městě, dějí se věci: prostranství před ruským velvyslanectvím ponese jméno po zavražděném bývalém ruském vicepremiéroví Borise Němcova. Z kdysi známého názvu Pod Kaštany se tak stane připomínka ruského politika, který s naší vlastí neměl nic společného. Trapnost nad trapností, jiné označení mě nenapadá. Jako kdyby tohle bylo důležité pro občany. Dle mého názoru to je jen odvádění pozornosti od důležitých věcí, které by Praha měla primárně řešit, jako drahé bydlení atd. Očividně je v Praze silně zakořeněna antiruská hysterie, aneb přejmenujeme ono náměstí znova ve chvíli, když zemře někdo jiný? Nebo místo ponese dvě jména, abychom byli tzv. „echt“? Když za záhadných okolností zemře třeba někdo v USA a viníkem bude vláda (nebo lidé na ni napojení) USA, tak po zemřelém také něco pojmenujeme? Nebo tato logika platí jen ve vztahu k Rusku? Vypadá to, jako kdyby Praha byla v zajetí zlých stínů a to nejen těch z minulosti. Prahu zjevně děsí i stín dnešní reality mezi USA, Ruskem i Čínou.

V tomto případě se ale jedná o ryze ideologický střet, kdy Praha chce dát najevo své nesympatie k Rusku a ukázat USA, že jsou vítězem "studené války" a že stojíme pevně po jejich boku. Tak, jako se kdysi říkalo, se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak, tak dnes to můžeme převést do logiky s USA navždy, až do konce světa a nikdy jinak. Nebo se snad opět něco změní, když se kolo dějin pohne někam jinam?

Z minulosti víme, jací jsme borci na přejmenování ulic, náměstí nebo bourání pomníků. Už od doby první republiky, kdy jsme se chtěli odlišit třeba od Rakouska - Uherska, posléze jsme vše přejmenovali v době první republiky po našich velikánech z historie, aby posléze byla opět většina přejmenována ryze "ideově" po roce 1948, aby po roce 1989 došlo zase k opačnému jevu. Dnes to ale nemá opodstatnění, pokud se tedy nejedná o ryze ideologickou záminku, jak ještě více eskalovat napětí proti Rusku. Asi by to chtělo přejmenovat okolí ambasády USA na náměstí manželů Rosenbergových, abychom danou situaci různě ideově vyvážili.

Položme si ale otázku: změní se něco, když dané místo přejmenujeme? Nezmění se vůbec nic. Duch místa zůstane pořád stejný, jen název bude kontroverzní a nikomu nic neřikající. Pochopil bych, kdyby náměstí nebo nábreží byla pojmenována po člověku, který v dané lokalitě pobýval, bydlel nebo se narodil. Jenže proč účelově pojmenovávat daná místa? Z minulosti víme, že v ideologických hrátkách jsme měli například Engelsovo nábreží, stejně jako dnes máme ulice Václava Havla. Abychom se různě odlišili od doby, která skončila, tak jsme sáhli k přejmenování míst. To se děje jednou za určitou lidskou etapu. Dnes je situace ale jiná. Aby došlo k přejmenování daného místa, tak se musíte nutně přesunout do ideologické roviny a tu posléze zaobalit do veřejného zájmu, že si změnu vlastně přejí lidé například v petici. Jakékoliv přejmenování míst má v sobě ale jistý punc „někomu se zavděčit“, ukázat na to, že jsme spojenci a inklinujeme k jejich učení. Rád bych se v budoucnosti dožil toho, aby místa u nás ve vlasti byla pojmenována po velikánech naší historie, případně lidech, kteří mají k danému místu vztah. Ne se pořad, tak jako to dnes dělá Praha, pouštět do ideových střetů, kde je dobro a kde zase zlo. Budme jednou svi a nesnažme se zavděčovat té či oné straně, protože to je cesta k tomu, že v budoucnu začneme určitá místa přejmenovávat znova, ale do podoby, která bude v danou chvíli aktuálně v kurzu.

Jan Klán, sociolog

Přežije lidstvo?

Koronavirus se stává mediálním tématem číslo 1. Tomu se vzhledem k vývoji, teď již i oficiálně pandemie, nikdo neví. Články se předhánějí v popisech toho či onoho nakaženého, v rozhovorech s odborníky, sledované jsou různé tiskové konference. Mnozí mají oprávněný strach o sebe a své blízké, mnozí se i v této situaci snaží válet tu svou kuličku jak přislovečný brouk dál nebo dokonce na neštěstí druhých parazitovat.

Člověk ale nemusí být ani fanda sci-fi, aby si uvědomil, jak křehká je naše „vyspělá“ a přetechizovaná civilizace. Že není otázka, zda přijde nějaká epidemie, ale kdy přijde. Stejně jako u jiných pohrom a katastrof, v přírodě probíhá neustálý boj o přežití a ten se týká samozřejmě i virů či bakterií. A na to musíme být zkrátka vždy připraveni.

Před několika měsíci mnozí nadutě oslavovali 30 let od majetkového převratu, který znamenal i konec komplexní zdravotní prevence a výskyt již jednou vymyčených chorob, ztrátu potravinové soběstačnosti, nekontrolovaný pohyb i rizikových osob po našem území, konec výuky branné výchovy, takže lidé nevědí, jak si počínat, ani jak si třeba mýt správně ruce. Likvidaci civilní obrany a skladů, takže má stát nouzové zásoby jen na 1,3 dne, zatímco dříve to bylo na měsíce. Evidentně se zde s vaničkou vyliho i dítě...

Kriticky vidím jako občan i přijatá nesystematická a pozdní opatření. Nejprve to bylo hihihí, nás se to netýká, jsme v bezpečí a máme všeho dostatek, včetně roušek a dezinfekce. Pak najednou zděšení, že se tu něco objevilo. Pak přišel úděl, že se počty nakažených množí v vracejících se návštěvníkovi Itálie. Ano, reagovalo se – doktoři měli chodit za rizikovými pacienty, doporučila se i jejich karanténa. Začaly namátkové kontroly na hranicích. Pak se zrušily akce nad 100 lidí a zavřely se školy. Ale vždy až krok pozadu za postupující epidemií.

Místo aby se včas, před zavlečením koronaviru na naše území, zavedly povinné kontroly příchozích a karanténa. Aby se případně včas zavřely hranice. Aby se včas distribuovaly ochranné pomůcky. Aby se včas oddělili zdraví lidé od nemocných a zajistila se péče nejen o rizikovou skupinu seniorů, ale i o děti, které nemohou být s rodiči.

Nepochybují, že lidstvo, i naše země nad koronavirem nakonec zvítězí. Zda se však poučí tak, aby až přijde skutečně mocný protivník, přežilo, to se teprve uvidí...

Zdeněk Štefek, stínový ministr KSČM pro oblast kultury

OV KSČM Kladno

Všem jubilantům, kteří v měsíci dubnu oslavili a v měsíci květnu oslaví svá životní jubilea, děkujeme za jejich práci pro stranu a do dalších let přejeme hodně zdraví, protože je vzácné, hodně štěstí protože je krásné, hodně lásky, protože je jí málo, hodně všeho za co žít by stálo, a do dalších let pohodu a spokojenost v osobním životě.

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256,

E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>,

MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí